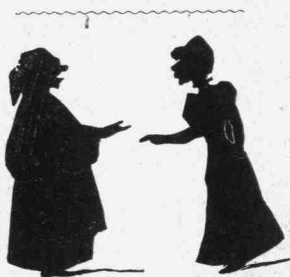

ἡ ἀστυνομία ἐξωλόθρευε τότε τοὺς κύνας, ἀλλὰ καὶ σκάπτων λάκκον ἀπέκρυπτεν αὐτήν, διὰ νὰ μὴ πάθωσιν οἱ ἥττον νοήμονες ὁμόφυλοί του· ὅτι ἀπρόσκλητος ἐλθὼν, ἄγνωστον πόθεν, κατέλαβεν ἐν τῷ καφενείῳ τὴν θέσιν καὶ τὸ ὄνομα ἐτέρου Τριζώνη ἀποθανόντος κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας καὶ πανομοιοτύπου αὐτοῦ τὸ ἀνάστημα, τὸ τρίχωμα καὶ τὸ εἶδος· ὅτι ἐγνώριζε καὶ ἐπεριποιεῖτο περισαίνων πάντας τοὺς συχναζοντας εἰς τὸ καφενεῖον, δεχόμενος θωπείας καὶ γλυκύσματα καὶ ὅτι τέλος κατέπεισε θήλειαν τετράπουν ὁμόφυλόν του — τὴν ἐπονομασθεῖσαν Τριζώναν — νὰ γίνῃ σύντροφος καὶ σύνευνος αὐτοῦ ἀποκλειστικῇ, συγκατοικοῦσα μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπογείῳ τοῦ καφενεῖου, τεκνοποιοῦσα μετ' αὐτοῦ καὶ φυλασσομένη ζηλοτύπως ἀπὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιθέσεων τῶν ἄλλων κυνῶν.

Τὰ παραδείγματα ταῦτα ἀρκοῦσι νομίζω ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ὑπεροψία ὀφείλει νὰ ὑποχωρήσῃ κατὰ τι καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι καὶ τὰ ζῷα καὶ ἰδίως τὰ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου οἰκειότερον ἔχοντα δὲν στεροῦνται τῶν ψυχικῶν ἰδιοτήτων καὶ τῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων ἅτινα θεωρεῖ ὡς ἀποκλειστικὸν αὐτῆς προνόμιον. Τὰ ζῷα καθυστεροῦσι τοῦ ἀνθρώπου μόνον ὡς πρὸς τὴν ἑναρθρον φωνήν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο δέον νὰ καταλογισθῇ αὐτοῖς ὡς πλεονέκτημα, διότι ἐκ τῆς στέρησεως ταύτης σφύζονται ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ λέγωσιν ἀνοησίας.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΙΝΝΟΣ

Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς φίλης

Ἡ κυρία. — Μαρία, θυμήθηκες νὰ στείλῃς στῆς κυρίας Ἰορδάνου νὰ ἐρωτήσῃ τί κάνει σήμερα;

Ἡ ὑπηρέτρια. — Μάλιστα, κυρία, μοῦ εἶπαν

Ἡ κυρία. — Καλά, καλά δὲν θίλω ἄλλο τίποτα.